АВТОГАРА В ГОРАТА

Атанас Цанков

В слънчев ден през пролет късна
чудна новина се пръсна.
Вече във гората стара
е открита автогара!
Край потоци, по пътеки
за това говори всеки.
– Чухте ли? – разпитва Лиса.
– Чухме! Тази вест ни слиса –
бъбри Костенурка стара, –
но е нужна автогара!
Ще пътуваме с децата
чак до края на гората.
– Аз пък имам забележка –
замърмори мама Ежка
със въздишка и насмешка. –
Нищо във гората вече
няма да ни е далече!
И от гости – щем не щем –
няма да се отървем!

– Е-е-е! – мишокът стар възкликна
и на Ежка с укор викна:
– Лошо ли е да пътуваме –
честичко да си гостуваме?
Зайо Байо пък се муси:
– Не желая автобуси!
Без мотор и колела
аз летя като стрела!
Автобусът как ще свари
точно мен да изпревари?
Баба Меца не разбрала,
идва малко закъсняла:
– За какво е този шум?
Не разбира моят ум.
Кумчо Вълчо отговаря:
– Имаме си автогара.
Ще се возим в автобуси.
Няма да дерем кожуси
из трънаците бодливи,
здрави ще сме и щастливи!

– Пак не схващам, Вълчо мил.
Би ли ми го обяснил?
Автобусите какво са?
– Затрудняваш ме с въпроса! –
Вълчо отегчен се мръщи. –
Автобусите са къщи
със врати и колела
и прозорци със стъкла...
Само че да си призная,
повече за тях не зная.
Най-добре е да отидем,
автогарата да видим.

А шофьорът тръгва, спира.
И зад всеки нов завой
качва пътници безброй:
пеперуди и мушици,
бръмбари и кекерици,
шест козлета, пет сърнички,
ято сладкопойни птички,
петдесет бързриви сврaки,
пет елена дългокраки...
Всеки пее и танцува.
Автобусът се издува.
Клаксонът далеч се чува.
Цялата гора пътува...

ЕКСКУРЗИЯ В ГОРАТА

Атанас Цанков

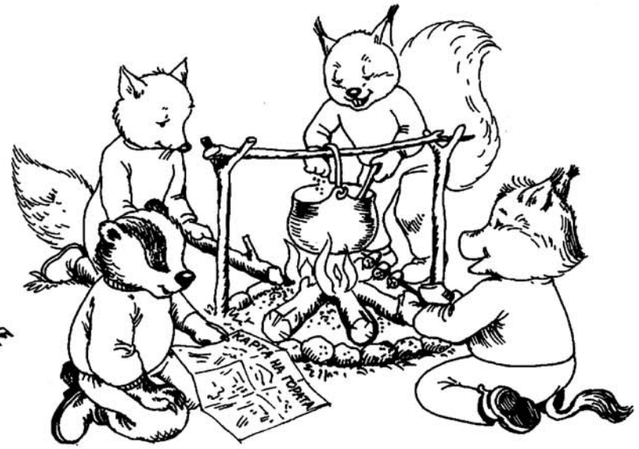

Топло слънчице припече.
Чуден горски ден е вече!
Сврачето крещи от дряна:
– Време за игра настана!
Лиско викна със вълнение:
– Да измислим приключение!
Скокна весело козлето:
– Хайде да отидем където
никога не сме били!
Хубаво ще е, нали?
На екскурзия в гората,
в чужда местност, непозната!
– Браво! – сврачето изкряска.
Жабчето изръкопляска.
Търколиха се щастливи
двете ежчета бодливи.